

РЕШЕНИЕ

№ 3177

гр. София, 10.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 07.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **12176** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма]/в несъстоятелност/ срещу Решение № ПИ-379/12.11.2020 г., издадено от директора на ТД на НАП-С., с което е потвърдено Разпореждане за разпределение № С202225-125-0256070/19.10.2020г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

В жалбата е посочено, че издаденото разпореждане е неправилно и незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на процесуалните правила и при несъответствие с материалния закон. Счита, че по отношение на процесните задължения, установени с актове за установяване на публични държавни вземания по Закона за хазарта не представляват валидно изпълнително основание и чл.209, ал.2 от ДОПК е неприложим и публичният изпълнител нямал право да извършва разпределение на задълженията, определени с тези актове. Моли се разпореждането да бъде отменено, като преписката бъде върната на публичния изпълнител със задължителни указания за преустановяване на практиката за разпределяне на суми по невлезли в сила актове до окончателното решаване на спора по тях с влязло в сила съдебно решение.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв.Д., поддържа жалбата и излага съображения относно невъзможност да се изпълнява невлязъл в сила акт относно публични държавни вземания, цитира практика. Прилага списък с разноски. Ответникът – директорът на ТД на НАП-С. – в съдебно заседание се представлява от

юрк. К., която оспорва подадената жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и депозира писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С издадени от председателя на Държавната комисия по хазарта /ДКХ/ Актове за установяване на публични държавни вземания /АУПДВ/ № 3/14.02.2020 г. и № 4/14.02.2020 г., на дружеството-жалбоподател [фирма] са определени публични задължения за държавни такси по чл. 30, ал. 3, предл. 1 от Закона за хазарта в размери, съответно 34 850 790, 46 лв. и 188 199 519, 65 лв., ведно с лихви за забава. По отношение и на двата акта административният орган е допуснал предварителното им изпълнение на основание чл. 60, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, като разпорежданията са обжалвани и са потвърдени от ВАС на РБ.

В ТД на НАП– С. „Средни данъкоплатци и осигурители“ е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2020 г. срещу [фирма], за принудително събиране на публични държавни вземания. За обезпечаване на вземанията по горепосоченото изпълнително дело, с Постановление с изх. № С202225-022-0019283/26.03.2020 г., е наложен запор върху вземане на жалбоподателя от трето задължено лице [фирма], ЕИК:[ЕИК], за сума в размер на 398 671, 94 лв. /триста деветдесет и осем хиляди шестстотин седемдесет и един лева и деветдесет и четири стотинки/. Вследствие на горното действие, извършено в изпълнителното производство, по сметка на НАП е постъпила сума в размер на 25 000, 00 лв. /двадесет и пет хиляди лева/. С разпореждане с изх. № С202225-125-0256070/19.10.2020 г. публичният изпълнител е извършил разпределение на постъпилата сума и са погасени задължения по АУПДВ № 3/14.02.2020 г. и АУПДВ № 4/14.02.2020 г. на председателя на ДКХ и Решение № Ж-563/2012/23.01.2013 г. на Комисията за защита на личните данни.

Това разпореждане на публичния изпълнител е обжалвано пред Директора на ТД на НАП – С., който се е произнесъл с обжалваното решение № ПИ-379/12.11.2020 г., като по подробни съображения, че посочените АУПВ са изпълнителни основания по чл.209, ал.1 от ДОПК и че са спазени всички разпоредби на ДОПК относно обезпечаване и изпълнение на публични вземания, е оставил жалбата на [фирма] без уважение като неоснователна.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в предвидения от закона срок, пред надлежен съд и от надлежна страна, за която е налице правен интерес от обжалване на решението на административния орган, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентния съгласно чл.266, ал.1 ДОПК орган, в предвидената от закона форма, същото е мотивирано, като в него са изложени фактическите и правни основания, които са обосנוвали изводите на административния орган. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Решението на директора на ТД на НАП и потвърденото с него разпореждане на публичния изпълнител са и материално законосъобразни.

По отношение на наведените в жалбата доводи, съдът намери следното:

Доводите на жалбоподателя, че АУПДВ № 3/14.02.2020 г. и АУПДВ № 4/14.02.2020 г. на председателя на ДКХ не са годни изпълнителни основания, тъй като за същите към настоящия момент има висящи съдебни производства, в които те са предмет на обжалване и следователно не са влезли в сила, са неоснователни. Съгласно разпоредбата на чл. 209, ал. 1 от ДОПК „принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането“. От друга страна според чл. 165 от ДОПК събирането на публичните вземания се осъществява въз основа на влязъл в сила акт за установяване на публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго. Настоящият случай попада именно в изключенията, предвидени в цитираната правна норма. В случая се касае за събиране на вземания по АУПДВ № 3/14.02.2020 г. и АУПДВ № 4/14.02.2020 г. на председателя на ДКХ, издадени на основание чл. 92, ал. 3 от Закона за хазарта, във връзка с чл. 166, ал. 1 от ДОПК. Органът, издал акта, се е възползвал от възможността, предвидена в чл. 60, ал. 1 от АПК, като при издаването на въпросите АУПДВ е разпоредил тяхното предварително изпълнение, обосновано с нуждата от защита на особено важни държавни и обществени интереси, изразяващи се в предотвратяване на евентуално разпореждане с активите, собственост на дружеството, което би пречатвало събирането на вземането, предвид особено големия му размер.

Следва да се посочи, че разпорежданията, с които се допуска предварително изпълнение на административни актове, на свой ред подлежат на съдебен контрол за законосъобразност. По делото се установи, че жалбите против разпорежданията по чл. 60, ал. 1 от АПК, с които председателят на ДКХ е допуснал предварително изпълнение на АУПДВ № 3/14.02.2020 г. и АУПДВ № 4/14.02.2020 г., са оставени без уважение от съда, включително от ВАС след касационно обжалване. Разпорежданията за предварителното изпълнение и по двата акта са обжалвани пред АССГ и ВАС и са потвърдени съответно с Определение № 1498/21.02.2020 г. по адм. д. № 2031/2020 г. по описа на АССГ, I отделение, 18-ти състав и Определение № 3870/12.03.2020 г. по адм. д. № 3121/2020 г. по описа на ВАС, I отделение; Определение № 1493/21.02.2020 г. по адм. д. № 2038/2020 г. по описа на АССГ, I отделение, 57 състав и Определение № 3956/20.03.2020 г. по описа на ВАС, VIII отделение. Предвид горното в случая е налице допуснато и потвърдено на две инстанции предварително изпълнение на посочените АУПДВ и установените с тях публични вземания подлежат на предварително изпълнение.

Задълженията, установени с АУПДВ безспорно представляват публично държавно вземане по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК. Самият АУПДВ по своята правна природа е декларативен индивидуален административен акт, подобно на ревизионния акт, и подобно на него съставлява изпълнително основание, предвид допуснатото, макар и по правила на АПК, предварително изпълнение. Съгласно чл.165 от ДОПК събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго. Събирането на публичните вземания става чрез доброволно или принудително изпълнение. Принудителното изпълнение, съгласно чл.209, ал.1 ДОПК, се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. Влизането в сила на разпореждането за допускане на предварителното изпълнение прави акта принудително изпълняем, т.е. то поражда същия правен резултат като влизането в

сила на самия административен акт. Следователно АУПВ, за който е допуснато предварително изпълнение, е валидно изпълнително основание по смисъла на чл.165, ал.1 и чл. 209, ал.1 ДОПК. Съдът не възприема доводът на жалбоподателя, че само изброените в чл. 209, ал.2 ДОПК актове са годно изпълнително основание, каквото биха били влезлите в сила решения, с което се отхвърлят жалбите срещу двата АУПВ, доколкото влязлото в сила разпореждане за предварително им изпълнение ги приравнява на предварително изпълняемите, на собствено основание, извън изброяването в чл.209, ал.2 ДОПК. Тези актове, подлежат на принудително изпълнение съгласно чл.209, ал.1 от ДОПК във връзка с 165 от ДОПК във връзка с чл.60, ал.1 от АПК, както влезлите в законна сила актове за установяване на публично вземане, които също не са посочени в изброяването, защото тяхната изпълняемост, следва от влизането им в законна сила, в случая придадена с предварително изпълнение.

С оглед изложеното, публичният изпълнител законосъобразно е разпределил постъпилата сума по образуването срещу жалбоподателя изпълнителното дело, с оглед на което Решение № ПИ-379/12.11.2020г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на [фирма] срещу това е законосъобразно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

От страна на процесуалния представител на ответника е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което, с оглед изхода на спора, се явява основателно и следва да бъде уважено. Съгласно чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК на ТД на НАП се дължи възнаграждение за процесуално представителство. Приложим, на основание чл. 144 АПК, е чл. 78, ал. 8 ГПК, съгласно който в полза на юридически лица се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт, а размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Разноски следва да се присъдят в размер на 100 лв., предвид обстоятелството, че предметът на делото не разкрива особена фактическа и правна сложност, в това число в сравнение с други дела със същия предмет, съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, към която норма препраща чл. 37 от Закона за правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 268, във връзка с чл. 161, ал. 1 ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] /в несъстоятелност/, ЕИК:[ЕИК] срещу Решение № ПИ-379/12.11.2020 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба, подадена от [фирма] срещу разпореждане с изх. № С202225-125-0256070/19.10.2020 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С., офис „Средни данъкоплатци и осигурители“, като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма] /в несъстоятелност/, ЕИК:[ЕИК] да заплати на ТД на НАП – С. 100 лв.(сто лева) юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ:

